Mioara Musteata - Kadaon

Sira grăbi pasul. Nu mai era mult pînă la asfinţit şi ea se găsea încă departe de sat. Noaptea se lăsa repede în prag de iarnă şi ai ei îşi vor face griji dacă la lăsarea întunericului nu va fi ajuns. Plecase în zori cu vorba că are nevoie de oarece rădăcini şi ierburi pentru leacuri. De fapt, putea trimite pe altcineva să-i aducă ce-i trebuia, dar simţise nevoia să fie pentru un timp singură.

Era soaţa şefului de trib şi – de cînd bărbaţii plecaseră la luptă – pe umerii ei căzuseră toate grijile. Cu atît mai mult cu cît era şi preoteasă a zeiţei Bendis.

Rămăseseră în sat doar femeile, bătrînii şi copiii. Întotdeauna rămîneau cîţiva luptători de pază, dar nu şi de data asta. După socotelile bărbatului ei, Oroles, acum – în prag de iarnă – cetele ieşite la pradă se vor fi tras spre iernat. Apoi, aşezarea se afla departe de cărările cunoscute. Şi nici cei ce rămîneau nu erau chiar neajutoraţi, femeile ştiind să tragă cu arcul iar copiii fiind învăţaţi de mici tipicurile luptei. Sira îi dădea dreptate, dar s-ar fi simţit mai liniştită dacă i-ar fi lăsat vreo doi bărbaţi în putere. Dacă le-ar fi atacat cineva satul şi ar fi reuşit să pună mîna pe provizii… Nici nu îndrăznea să se gîndească la ce i-ar fi aşteptat.

Asta era doar una dintre grijile care o munceau. Dar, împreună cu bărbatul plecase la luptă şi fiul ei mai mare. Era prea fraged pentru asta – îi spusese soţului – încă nedeprins cu lupta. Dar Oroles alungase cuvintele ei cu o fluturare de mînă.

“Slăvită Bendis, apără-l pe fiul meu”, se jelui Sira. “Ce blestem apasă asupra mamelor, să-şi vadă rodul pîntecelui şi soarele inimii lor trimis pentru a fi ţintă săgeţilor?”

Aici, în liniştea pădurii, femeia îşi putea da frîu liber temerilor. În sat, ea trebuia să fie cea tare. La ea veneau să-şi caute alinare şi putere celelalte femei şi îndatorirea ei era să le dea ceea ce căutau.

De aceea avusese nevoie de ieşirea în pădure. Putuse să se gîndească doar la ale ei, să-şi limpezească mintea şi să capete forţa de a face ceea ce era de datoria ei să facă. Mai liniştită acum, grăbea pasul spre sat, lăsînd liniştea pădurii să-i pătrundă sufletul. Bendis va fi milostivă iar fiul şi bărbatul ei se vor întoarce teferi.

Brusc, se opri cu urechea ciulită. Un zgomot străin îi zgîndărise auzul. Metal pe metal, zăngănit de arme. Rămase o clipă ţintuită locului, apoi se furişă precaută în direcţia din care i se păruse că-l aude. Foşnet de frunze uscate şi pocnetul unei rămurele călcată de pas greu o încredinţă că nu se înşelase.

Zgomotul se apropia, venea spre ea. Căută grăbită un ascunziş, dar nu găsi nimic la îndemînă. Îşi aminti de copacul cel bătrîn care se apleca asupra unei poieniţe – nu prea departe de acolo – şi se repezi spre el. Abia se pitise cum putuse în scorbură cînd îi auzi sosind. Sira îşi făcuse socoteala să stea ascunsă pînă trec de ea şi apoi să ia calea cea mai dreaptă spre sat. Dar zgomotele nu se îndepărtau. Cu precauţie, furişă o privire afară. N-aveau de gînd să plece. Se pregăteau să înnopteze în poieniţă. Erau cam vreo treizeci de luptători care se mişcau cu precauţie, cercetînd locul.

Un ţipăt de bufniţă se auzi de undeva din dreapta. Alt ţipăt îi răspunse în partea dimpotrivă.

Pesemne că fusese un semnal, căci străinii începură să-şi lepede armele şi să se pregătească de odihnă. Vreo patru dintre ei îşi pregăteau culcuş în apropierea copacului în

care stătea ascunsă Sira. Vorbeau cu voci potolite, dar erau destul de aproape ca femeia să nu piardă nici un cuvînt. Unele vorbe nu le pricepea, dar înţelese destul ca să-şi dea seama că se porniseră chiar spre satul ei. Pesemne că prinseseră de veste că bărbaţii plecaseră la luptă şi satul rămăsese fără apărare.

"Stăm aici pînă pe la al treilea ceas după miezul nopţii, spunea unul dintre ei. Satu-i chiar după deal şi nu avem mult de mers. Îi luăm din somnul cel mai dulce. Fiind numai femei şi copii, nu cred că o să întîmpinăm mare împotrivire. Bărbaţii lor nu cred să se întoarcă mai devreme de zece zile. Dacă Zapis îi prinde în capcană, vor fi mult slăbiţi şi nu vor mai fi în stare să ne ia urma. Avem timp să ne alegem prada, nu trebuie să luăm tot ce ne cade în fugă."

Ceilalţi trei rîseră gros.

"Luăm prinşi?"întrebă altul.

"Poate doar copii. Ne-ar trebui mai mulţi băieţi ca să mărim numărul luptătorilor. Dar nu dintre cei mari. Dacă-s prea mari nu uită şi nu-i putem folosi. Aceia trebuie ucişi."

În scorbura ei, Sira îngheţase.

Îşi putea închipui ce soartă îi aştepta pe săteni. Şi, pe deasupra, se părea că Oroles şi oamenii săi fuseseră atraşi într-o capcană. Zapis era numele conducătorului acelui trib împotriva căruia pornise bărbatul. Gîndurile i se învîrteau în minte ca un vîrtej. Ca o vietate încolţită, căuta scăpare. Trebuia să ajungă cît mai repede la ai ei, dar era ţintuită locului. Pînă nu adormeau bandiţii nu se putea mişca. Nemişcarea forţată făcea ca gîndurile negre să capete forţă de coşmar. Îi veni să urle şi trebui să-şi muşte limba pentru a ţine gura închisă. Neputinţa o înnebunea. Şi ura. Acei mişei voiau să ucidă copiii mai mari. Fiul ei cel mic ar fi dintre cei ucişi.

Nu trebuia să se întîmple asta! Nu cît timp mai avea strop de viaţă în ea.

Cînd Sira hotărî că nu mai poate sta nici o clipă locului şi că trebuia să plece cu orice preţ, o boare fantomatică de lumină umplu poiana. Răsărise luna. Imaginea zeiţei îi apăru femeii ca un semn de speranţă şi-i linişti sufletul zbuciumat. Îşi luă seama şi fu iar atentă la invadatori. Se liniştiseră, dar unii încă se foiau. Nu putea pleca chiar atunci. Aşteptînd să adoarmă toţi, îşi înălţă gîndul într-o rugă adresată lui Bendis.

"Slăvită Bendis", implora fierbinte femeia. "Tu, Mamă a tuturor, ajută-ţi copiii la ceas de restrişte. Ia-mi viaţa mea, de vrei, şi scapă-i pe ei."

O undă de ură o făcu să pună un adaos la rugăciune.

"Şi-i pedepseşte pe aceşti mişei pentru gîndurile lor năpraznice."

Mînată de ura mamei ce-şi vedea ameninţat copilul, i-ar fi ucis chiar ea. Măcar pe unii, pîn-ar fi dibuit-o. Dar nu putea face asta. Trebuia să rămînă în viaţă ca să-i poată avertiza pe ai ei.

La acel ceas de cumpănă, numai o minune îi mai putea salva.

Era cufundată în rugă cînd liniştea nefirească ce o înconjura îi atrase atenţia. Privi afară. Luna se ridicase deasupra copacilor şi lumina poiana ca-n palmă. Nimeni nu mişca, nu se auzea nici măcar zgomotul respiraţiilor. Sira îşi ridică privirile spre astru încredinţată fiind că însăşi Bendis îi adormise pe bandiţi şi vrînd să-i mulţumească. Atunci, o rază porni din chipul zeiţei şi se opri în partea dimpotrivă a poienei. Cînd raza atinse pămîntul se văzu că lumina ei cădea pe un lup alb.

Era mai mare decît un lup obişnuit şi raza lunii îl înconjurase ca o aură. Părea el însuşi ţesut din raze de lună. Ochii strălucitori îi erau aţintiţi asupra Sirei şi parcă o chemau.

Ca în vis, femeia se ridică şi ieşi din scorbură. Nimic nu mişca în poiană şi Sira urmă îndemnul nerostit al lupului îndreptîndu-se direct spre el, trecînd printre duşmanii nemişcaţi. Cînd ajunse lîngă lup, acesta se întoarse şi porni printre copaci. Nu se îndrepta spre sat, dar femeia îl urmă. Îşi încredinţase soarta în mîinile zeiţei.

Lupul o conduse într-un loc din pădure pe care nu-l cunoştea. Era o mică poiană în mijlocul căreia se afla o stîncă cu partea de deasupra netedă şi dreaptă. Susurul unui izvor se auzea dintr-o latură a poienii. Copacii înconjurau poiana ca un zid întunecat. Poiana părea un templu în mijlocul căruia se afla un altar de sacrificiu.
Lupul cel alb sări pe stîncă, se aşeză pe labele dinapoi şi-şi ridică privirile spre lună. Dar nu urlă – aşa cum s-ar fi aşteptat Sira. Stătea nemişcat, cu botul înălţat spre cer şi urechile ciulite. Părea că ascultă lucruri numai de el auzite.
După un timp, îşi plecă privirile spre femeie.
"Apropie-te", îi spuse.
Sira îi ascultă îndemnul, tremurînd. În sufletul său se amestecau speranţa şi teama. Dar şi hotărîrea de a se sacrifica pentru cei dragi.
"Ai cerut ajutor. Eu sînt cel ce ţi-l poate da."
"Da, Mărite. Am cerut. Acei nemernici vor ataca satul şi nu cred că noi le putem face faţă. Vor să ucidă copiii. Pedepseşte-i, rogu-te, pentru asta."
Femeia îşi dădu seama că nu-i era de ajuns ca bandiţii să fie îndepărtaţi. Îi voia morţi. Să nu mai poată ameninţa niciodată alţi copii.
"Şi ei sînt copiii unor mame", spuse lupul. „Moartea lor va aduce jale în inima mamelor lor."
"Trebuiau să-i înveţe mai bine", spuse – necruţătoare – Sira. „Copiii mei n-ar face niciodată asta."
Lumina din ochii lupului păru că se întunecă. Clătină din cap şi-şi ridică iar privirile spre lună. Urechile îi erau pleoştite şi întreaga lui făptură emana tristeţe.
Îşi aplecă din nou privirile asupra femeii.
"Voi face precum ceri. Dar sîngele cere sînge. Asta e legea lumii şi nici chiar eu n-o pot schimba. Ce viaţă îmi oferi pentru viaţa acelor oameni?"
"Viaţa mea, Mărite. E tot ce am şi-o ofer de bună voie şi cu bucurie."
Lupul clătină iar din cap.
"Viaţa ta nu-i de-ajuns. Pentru a răscumpăra moartea acelor oameni trebuie o viaţă nevinovată."

Sira asculta spusele lupului şi, pe măsură ce le pătrundea înţelesul, simţea că sufletul i se sfîşie.
"Viaţa fiului tău, pentru viaţa fiilor altor mame", întări lupul.
"Nu!", striga în sine Sira. „Nu fiul meu, nu el!"
În minte îi apăru imaginea lui cînd o petrecuse la plecare. Era încă somnoros, dar îşi îndeplinea cu seriozitate rolul de bărbat al familiei.
"Să ai grijă de tine", îi spusese şi ea a vrut să-l ia în braţe şi să-i ciufulească părul. Dar nu o făcuse, căci ştia că el ar fi crezut că nu-l ia în serios. Încuviinţase doar din cap şi-şi luase ceremonios rămas bun.
Iar acum i se cerea să-l sacrifice. Cum credea acest zeu crud c-ar putea face asta? Oare nu mai ales pentru fiul ei fusese gata să se sacrifice? Dar, chiar în clipa în care îşi puse

întrebarea, Sira ştiu şi răspunsul. Nu numai pentru fiul ei. Ci şi pentru fiii celorlalte mame şi pentru mamele însele. Pentru că ştia că în ea îşi vor pune nădejdea şi de la ea vor aştepta scăparea. Iar ea va trebui să le ajute. Ca preoteasă a lui Bendis, devenise ocrotitoarea femeilor şi a copiilor. Ştia asta atunci cînd acceptase ritualul. "Îmi închin viaţa mea Zeiţei şi oamenilor acestui sat." Aşa spusese cînd depusese jurămîntul. Venise timpul să-şi ţină cuvîntul. Căci, deocamdată, viaţa fiului ei încă îi aparţinea. Era al ei pînă ce era acceptat ca bărbat. Iar ea trebuia să-l dea, chiar dacă asta însemna că viaţa ei va fi de acum doar o vale a plîngerii.

Împietrită, cu faţa ca o mască a durerii, dar cu ochii uscaţi, fără nici o lacrimă, Sira ridică privirile spre lup.

"Fiul meu e al tău. Salvează satul şi ucide-i pe ucigaşii de copii."

"Prea bine, spuse lupul. Du-te în sat şi trimite-mi-l pe fiul tău."

"Cum să fac asta?", întrebă Sira. „Nu cunosc drumul pînă aici."

"Nu va fi nevoie să te întorci aici. Scoate-ţi doar fiul pe poartă şi strigă-mi numele. Numele meu este Kadaon. Să-l ţii minte. Căci de vei mai fi vreodată la nevoie, mă poţi chema la tine."

Femeia încuviinţă fără un cuvînt. Nu avea de gînd să-l mai cheme vreodată. Era un zeu crud şi preţul cerut de el era prea mare ca să-l mai poată plăti şi-a doua oară.

"Închide ochii", porunci lupul.

Sira îl ascultă.

"Poţi să-i deschizi acum", îi auzi vocea.

Cînd deschise ochii, văzu în faţa ei poarta întărită a satului. Se îndreptă spre sat cu mintea goală. Chinul care-i cuprinsese sufletul nu-i mai lăsa putere să se mire.

Zgrepţănă la poartă şi cel ce era de veghe îi deschise.

"Ai zăbovit cam mult", îi spuse. „Începusem să ne îngrijorăm."

"Am făcut un ocol", îi răspunse Sira cu voce fadă.

Trecu de el şi-l uită în clipa următoare. Întreaga ei fiinţă era concentrată pe un singur gînd. Trebuia să-şi îndeplinească făgăduinţa. Intră în casă şi aruncă un gătej pe tăciunii ce încă sclipeau în vatră. O flăcăruie fîlfîi jucăuşă, alungînd întunericul. Sira aprinse un opaiţ şi întră în odaia copiilor. Băiatul dormea şi căldura aşternuturilor îi îmbujorase obrazul. Ochii i se zbăteau sub pleoapele lăsate, urmărind cine ştie ce vis.

Ideea că-l va pierde, că nu-l va mai vedea niciodată, făcu să cadă zăgazurile suferinţei. Agonia sufletului o aduse în pragul leşinului. Opaiţul tremură în mîna crispată, gata să cadă. Sira întinse mîna spre copil, dar se opri înainte de a-l atinge. O clipă, hotărîrea i se clătină. Dar îşi aduse aminte tîrgul. Viaţa lui pentru viaţa celorlalţi. Poate chiar pentru a întregului trib, căci fără provizii trecerea peste iarnă era îndoielnică.

Femeia îşi lăsă mîna să cadă şi spuse cu voce uscată:

"Trezeşte-te."

Băiatul se foi, încă în puterea somnului. Apoi, parcă simţind prezenţa mamei, deschise ochii. Recunoscînd-o, bucuria revederii îi sclipi în priviri şi un zîmbet îi iscă gropiţe în obrajii bucălaţi. Sira închise ochii, neputînd să-l privească. Se întoarse cu spatele, îndreptîndu-se spre uşă.

Din prag, îi spuse peste umăr:

"Îmbracă-te. Avem ceva de făcut."

Şi, simţind că puterea de îndurare i-a ajuns la limită, se năpusti pe uşă afară. Se opri în faţa casei, încercînd să-şi adune bruma de putere ce-i mai rămăsese. Apăsarea din piept o împiedica să respire; fiecare gură de aer era o luptă. După un timp, auzi scîrţîitul uşii. Băiatul se îmbrăcase şi acum stătea uitîndu-se la ea întrebător. Simţise că ceva nu era în regulă, aşa că nu-i puse nici o întrebare. Sira îi făcu semn s-o urmeze şi se îndreptară împreună spre poartă. La poartă nu-i opri nimeni, pesemne că cel de veghe adormise.

Cînd ajunse la douăzeci de paşi de poala pădurii Sira se opri şi încercă să strige numele lupului. Dar sunetele nu voiau să iasă. Sufletul chinuit al mamei triumfă asupra celorlalte socotinţe şi femeia se întoarse spre copil hotărîtă să-l ia în braţe şi să fugă cu el cît mai departe. Copilul însă nu privea spre ea. Urmărindu-i privirea, Sira văzu că în umbra copacilor se iscase o pată albă.

Lupul alb venise să-şi ia ce era al lui.

Braţele Sirei căzură neputincioase. Băiatul trecu de ea, îndreptîndu-se ca vrăjit spre lup.

Lupul făcu brusc un salt spre băiat cu colţii sclipindu-i în botul căscat.

Acesta a fost ultimul lucru văzut de Sira. Simţi că o lasă puterile şi căzu în nesimţire.

***

Oamenii vorbeau despre noaptea în care dispăruse băiatul Sirei ca de o noapte închinată duhurilor rele. Cei care făcuseră de veghe spre zori văzuseră cum nori grei acoperiseră pe neveste cerul. Se lăsase un întuneric de nu-ţi vedeai nici mîna. Apoi, se porni o ninsoare deasă ca în miez de iarnă, iar un vînticel subţire şi tăios îngheţă apa din băltoace. Dinspre pădure, se auziseră - ca de la mare depărtare – zvon de luptă şi urlete de moarte, iar peste toate stăpîneau urletele lupilor. Tare-ar fi vrut să-i dumirească cineva ce-ar fi putut însemna asta. Dar preoteasa zeiţei căzuse bolnavă şi pe altcineva nu aveau să întrebe.

O găsiseră oamenii în zori, căzută în faţa porţii şi dintîi se temuseră că-şi dăduse duhul. Cînd o duseseră acasă, văzuseră că nu era nici băiatul, şi atunci s-au dumirit ce căuta ea în afara satului. Pesemne că copilul – necopt cum era – văzînd că mamă-sa nu se-ntorsese, plecase s-o caute în pădure. Cum putuse să se strecoare nevăzut de nimeni, nu-şi puteau da seama. Cînd mamă-sa ajunsese acasă şi nu-şi găsise fiul, va fi ştiut – cu puterile ei – unde să-l caute. Ce se întîmplase şi cum de ajunsese să cadă în faţa porţii, numai ea le putea spune cînd îşi va veni în simţiri. Deşi babele ce-o îngrijeau clătinau din cap şi îi încredinţau că nu le va plăcea ce-o să audă. În delirul ei, Sira pomenea mereu de fiul ei alăturea cu un lup. Şi mai spunea nişte vorbe. “Ucideţi-i pe ucigaşii de copii!”. De unde oamenii prepuiau că pe băiat l-or fi sfîşiat lupii, iar Sira scăpase ocrotită fiind de Bendis.

Ninsese două zile de-a rîndul, acoperind totul cu un strat gros de omăt. Apoi se pornise gerul, tăios ca-n crugul iernii. Femeile începură să se teamă pentru viaţa celor plecaţi. Nu luaseră cu ei hainele de iarnă şi nici cine ştie ce provizii. Tare-ar fi avut nevoie de ajutorul Sirei, să pună o vorbă bună pe lîngă zeiţă ca să-i călăuzească teferi înapoi. Dar Sira nu dădea semne că şi-ar veni în simţiri. Babele făcuseră tot ce ştiuseră şi le dăduseră voie şi celor tinere să-şi încerce puţina lor pricepere, dar nu reuşiseră s-o smulgă din rătăcire. Pînă-ntr-o noapte cînd un urlet de lup scoase oamenii în gerul de-afară. Părea că lupul se afla chiar în mijlocul satului, dar cînd ieşiră nu văzură nici o urmă.

Cînd urletul lupului pătrunse în cămara unde aiura Sira, aceasta se ridică dintre perini şi păru că ascultă. Apoi se culcă la loc şi dormi somn adînc pînă dimineaţa. A doua zi, privirea-i era limpede şi vorba închegată.

O întrebară ce s-a ales de băiat, dar singurele vorbe ce le-au scos de la ea au fost:
“Fiul meu s-a dus.”
Rămaseră toţi încredinţaţi că pe copil îl sfîşiaseră lupii.
Căutară să schimbe vorba, povestindu-i toate cîte se întîmplaseră cît fusese ea în rătăcire. Din vorbele lor, Sira dibui neliniştea ce îi măcina.
“Staţi pe pace“, le spuse. „Bărbaţii vor ajunge în sat mîine.”
“Cel puţin unii din ei”, adăugă sec – fără emoţie.

A doua zi, în miezul zilei, vorba Sirei se adeveri. Bărbaţii s-au întors. Dar erau tare împuţinaţi faţă de cum plecaseră. Şi au intrat cu capetele plecate şi trăgîndu-şi picioarele, rebegiţi de frig şi fără bucuria victoriei care să-i încălzească pe dinăuntru.
Ajuns acasă, Oroles îi dădu nevestei încă o lovitură. Fiul cel mare căzuse prins. Dar izvoarele suferinţei secaseră în sufletul Sirei. Primi vestea fără să clipească, plecîndu-şi doar capul în faţa urgiei. Într-un fel, se aşteptase la asta. Era încredinţată că pentru ea nu va mai fi bucurie pe lume. Rămăsese în viaţă doar pentru a-şi duce la capăt datoria. Moartea ar fi fost mai blîndă, dar nu i s-a îngăduit să moară.
Îndepărtă femeile care o vegheau şi se porni să-i povestească bărbatului ce se întîmplase cu băiatul. Cînd ajunse la partea cu bandiţii, nu se putu abţine ca în vocea ei să nu se strecoare o undă de învinuire. Îl găsea pe bărbat vinovat de toate. Dac-ar fi lăsat cîţiva luptători în sat şi nu s-ar fi repezit orbeşte în capcană, toate cele întîmplate ar fi putut fi ocolite. Şi acum venea să-i spună că îngăduise ca şi celălalt fiu al ei să cadă prins.
Bărbatul primi vorbele nevestei cu capul plecat. Ruşinea înfrîngerii îl ardea. Şi ura pentru cei ce pregătiseră capcana. Din spusele Sirei pricepuse că tribul lui Zapis se înţelesese cu cel din nord să-i nimicească pe ei. Nu spuse nimic, căci vedea că femeia nu mai judecă limpede din cauza suferinţei. Nu el era vinovatul, ci acei mişei.
Povestea cu lupul cel alb îi atrase luarea aminte. Doar că el nu-l vedea ca pe un zeu crud şi însetat de sînge. Întotdeauna trebuie să sacrifici cîţiva ca să-i salvezi pe cei mulţi. Dacă asta fusese soarta fiului lui, el se pleca. Jertfa băiatului nu fusese în zadar. Satul era neatins şi, în drumul lor spre casă, bărbaţii nu întîlniseră nici urmă de bandiţi deşi drumul lor dusese chiar prin locurile unde spusese Sira că-i văzuse. Deci lupul îşi ţinuse făgăduinţa. O idee îi încolţi în minte, dar nu se repezi s-o rostească. Trebuia s-o mai rumege. Şi trebuia să-i dea timp femeii să-şi plîngă fiii. Iarna abia începuse şi nu credea că-i mai paşte vreun pericol.

Zilele trecură şi Sira se mai întremă. Curînd, a fost în stare să se întoarcă la îndatoririle de preoteasă. Petrecea mai mult timp cu asta ca înainte, casa i se părea pustie fără copii. Se îndepărtase şi de Oroles. În ultimul timp, aducea prea des vorba de lupul cel alb. Nu înţelegea ce-i în capul lui, dar fiecare gînd la acel lup îl plătea cu nopţi nedormite şi pline de lacrimi.
Lui Oroles însă, gîndul la acel lup alb nu-i dădea pace. Nevasta îi spusese cum putea fi chemat. Poate că l-ar putea ajuta să se răzbune pe mişeii ce încercaseră să le distrugă tribul. Căci asta erau, nişte mişei. Altfel, ar fi luptat ca bărbaţii, nu ar fi pregătit capcane şi-ar fi atacat femei. Ura îl ardea. Şi faptul că fusese înfrînt. Dar dacă lupul cel alb i-ar fi alături, i-ar face el să muşte ţărîna. Şi-ar da plată dreaptă pentru asta – sînge pentru sînge, întocmai cum ceruse. Imaginea lui Zapis la picioarele lui făcu să-i strălucească ochii. Trebuia să se întîmple, trebuia să dea de lupul cel alb.

Doar că Sira era capeşă şi nu voia să-l ajute, nu voia nici măcar să vorbească despre asta. Dar, dacă nu se poate altfel, va folosi dreptul conducătorului. Chiar şi nevată-sa trebuia să se încline cînd îi va cere să se supună – nu soţului, ci stăpînului de drept.

Iarna era în putere cînd Oroles îşi pierdu răbdarea şi-i ceru Sirei să-şi facă datoria.
Se duse la templu, înconjurat de ceilalţi bărbaţi. Sira tocmai încheiase jertfa şi se pregătea să facă invocările. Femeile stăteau smerite, înălţîndu-şi sufletul către zeiţă. Bărbaţii se opriră, aşteptînd să se încheie ritualul. Cînd Sira se întoarse să binecuvînteze adunarea, dădu cu ochii de ei. Se opri, cu ochii în ochii lui Oroles. Ştiu ce vrea să-i ceară, şi ştiu şi de ce o făcea acolo. Iar ea nu se putea împotrivi. Trebuia să se supună, chiar dacă toată fiinţa ei striga că-i o greşeală.
"Am făcut sfat", spuse Oroles, „şi am hotărît să pornim împotriva tribului din nord. Pierzînd treizeci de luptători, sînt slăbiţi şi nu ne mai pot face faţă. Dar ar putea totuşi să ne dea de furcă şi să pierdem mulţi dintre ai noştri. Asta n-ar fi bine căci la primăvară mai mult ca sigur că Zapis va ataca. Tu ne poţi ajuta să-i învingem fără pierderi. Am venit să-ţi cer asta cu dreptul conducătorului."
"Mă voi supune", răspunse Sira.
Era singurul răspuns pe care-l putea da, nimeni nu se putea împotrivi cînd se invoca dreptul conducătorului. Însă, în sine, nu se dăduse încă bătută.
Îşi privi rugătoare bărbatul:
"Putem vorbi între patru ochi?"
Oroles o privi o clipă, apoi încuviinţă.
"Vom vorbi acasă."
Chiar dacă mintea ei de femeie nu putea să priceapă trebuinţele luptei, era o soţie bună şi nu-l dăduse niciodată de ruşine. Ştia că va încerca să-l convingă să renunţe, dar mai ştia şi că se va supune o dată ce şi-a dat cuvîntul.

Au vorbit cei doi. Şi-n ziua aceea, şi-n cea următoare. Dar, oricît a încercat Sira, şi cu binele, şi cu răul, n-a reuşit să-i schimbe hotărîrea. Bărbatul o ţinea una şi bună că cei ce l-au dat de ruşine trebuie făcuţi una cu pămîntul. Mai ales împotriva lui Zapis avea el ce avea, furios că-l atrăsese în capcană. Uitase că el fusese cel care îi călcase pămînturile lui Zapis şi pornise toată această istorie. Pînă la urmă, Sira cedă. S-au hotărît să-l invoce pe Kadaon în prima noapte cu lună plină.

În noaptea de dinainte, femeia avu un vis.
Se făcea că se află iarăşi în poieniţa ca un templu. Pe piatra din mijloc stătea lupul cel alb, luminînd în întuneric.
"Am venit, Mărite", implora Sira, „să te rog să nu răspunzi mîine chemării. Oroles nu ştie ce face, mînia îl orbeşte. El nu vrea binele tuturor, ci mai ales pe-al lui. Rogu-te, nu răspunde cînd te voi striga."
"Nu pot să fac aceasta", răspunse trist Kadaon. „M-am legat să-ţi răspund la chemare şi nu-mi pot călca cuvîntul. Iar dacă soţul tău va fi acolo, mă va vedea şi el, căci v-aţi legat în faţa lui Bendis şi pentru mine sînteţi una şi aceeaşi persoană. Băiatul ce a fost sacrificat e în aceeaşi măsură al lui ca şi al tău. Voi răspunde şi voi face ce-mi cere. Dar trebuie să înţelegi – şi să-l faci şi pe el să înţeleagă – că legămîntul ce-l va face nu-l va lega numai

pe el, ci şi pe toţi urmaşii lui. Şi pentru că oamenii tribului vostru şi-au pus vieţile în mîinile lui, şi ei vor fi legaţi. Dreptul conducătorului e respectat pînă şi de zei."
"Dar, Mărite! El vrea doar răzbunare. Va cere să curgă mult sînge."
"Şi mult sînge va trebui să curgă pentru a pecetlui legămîntul", încuviinţă lupul. Sînge nevinovat, sîngele celor aleşi de el spre a-mi fi trimişi mie. Nu pot să schimb asta. Legea e una şi nu poate fi încălcată. Dar tu ai putea să încerci. Să transmiţi povestea urmaşilor şi să le spui cum pot scăpa de legămînt. De unul singur dintre cei ce vor veni se va jertfi pentru alţii, legătura se va rupe şi povara de sînge nu va mai apăsa asupra lor. Din păcate, asta nu va fi uşor. Căci povara ce-o va pune Oroles asupra lor va fi mare. Şi mirajul puterii poate sminti minţile multor oameni."
Sira asculta vorbele lupului cu capul plecat. Ultima nădejde se dusese. Dar iată că lupul îi sădise în suflet alta.

Dar, a doua zi – cînd îi povesti bărbatului visul – acesta se arătă mai degrabă încîntat că lupul făgăduise să-l ajute decît mişcat de povara ce va apăsa asupra urmaşilor. Se tot foia, aşteptînd cu nerăbdare căderea nopţii.
Cînd întunericul se lăsă asupra satului, Sira şi Oroles ieşiră din sat şi se apropiară de poala pădurii. Era o noapte senină şi luminoasă, cu un ger de crăpau pietrele.
Cu voce slabă, rosti numele lupului.
"Kadaon!"
Numele răsună în liniştea pădurii, mai puternic decît s-ar fi aşteptat Sira. Liniştea se făcu parcă mai adîncă iar printre copaci se iscă o pată albă. Porniră spre ea. Lupul cel alb venise.
De această dată, nu se mai pomeniră brusc în poiana aceea ciudată. Lupul îi conducea prin pădure, le arăta calea pînă acolo. Bărbatul privi întrebător la Sira, neînţelegînd de ce lupul nu se lasă ajuns. Femeia, fără o vorbă, îi făcu semn să meargă mai departe.

Într-un tîrziu, ajunseră în poiană. Lupul făcu un salt şi urcă pe piatră. Tot atunci răsări şi luna, învăluind poiana într-o lumină de vis.
Kadaon se aşeză pe labele dinapoi şi privi în jos spre ei.
"M-aţi chemat. Care vă e nevoia?"
Oroles făcu un pas în faţă.
"Mă închin Ţie, Mărite Kadaon, şi mă rog de ajutor împotriva duşmanilor mei şi ai neamului meu."
"Ceri să se verse sînge?", întrebă lupul. „Ştii că sîngele se plăteşte cu sînge?"
"Ştiu, Mărite. Vom plăti ce se cuvine."
"Prea bine. Să fie precum vrei."
Vocea lupului răsună aspră.
Sira îl privea uluită. Se purta cu totul altfel decît cînd vorbise cu ea. Aceeaşi înfăţişare, dar alt lup. Nu înţelegea. I se păruse un zeu aspru, dar drept. Acum îi apărea ca un zeu al războiului.
Lupul îşi întoarse privirea spre femeie. Părea că-i citeşte gîndurile. Încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ce gîndea. Apoi, pentru o clipă, lumea parcă se opri în loc. Totul îngheţă în nemişcare, parcă aşteptînd ceva. Ce urmă fu la hotarul dintre vis şi realitate. Sira n-a ştiut niciodată dacă şi Oroles văzuse ce-a văzut ea, căci n-a avut

nicicînd curajul să-l întrebe. I se părea că dacă ar fi pomenit de asta ar fi întinat un secret al zeilor la care fusese făcută părtaşă.

Lupul cel alb se ridică pe toate cele patru labe, îşi ridică botul spre lună şi scoase un urlet.
Un nor muşcă din faţa lunii, lăsînd poiana pe jumătate în întuneric.
Lupul sări jos de pe piatră. Dar păru să se desprindă cu greutate de piatră – ca şi cum stînca n-ar fi vrut să-i dea drumul. Fu un salt scurt, poticnit, şi cînd atinse pămîntul păru oarecum împuţinat. Şi părea mai alb. Dacă pînă atunci prindea lumina şi o reflecta înapoi – ca o aură – acum parcă lumina prin el însuşi.
Iar stînca nu rămăsese goală. Pe ea, cu botul înălţat spre lună, un lup negru urla. Urletul lupului negru o îngheţă pe Sira. Ar fi vrut să fugă, dar rămase ţintuită locului, prea îngrozită pentru a se mişca. Auzea în acel urlet ferocitate şi sete de sînge şi beţia victoriei. Privi spre Oroles, dar acesta stătea cu privirea aţintită asupra lupului negru, în ochi cu o expresie sălbatică – aidoma cu a lupului. A fost prea mult pentru Sira. Închise ochii să nu mai vadă şi se smulse din încremenire stăpînită doar de dorinţa de a fi cît mai departe de locul blestemat.
Cînd se întoarse cu faţa spre pădure, dădu cu ochii de lupul cel alb. Părea că o cheamă şi porni în faţa ei printre copaci. Cînd au ajuns din nou în apropierea satului, lupul se opri şi o aşteptă.
"Dorinţa ta de bine a făcut aceasta. Ai separat binele de rău. Şi celor ce vor binele altora li se va arăta lupul cel alb, iar cei ce vor doar binele lor vor avea parte de lupul negru. Dar oamenii nu-s simpli şi uneori nici ei nu se înţeleg pe ei înşişi. Îţi voi da un talisman care îi poate feri de lupul negru pe cei cu suflet bun. Căci lupul negru se hrăneşte din partea întunecată a sufletului omenesc şi va căuta mereu să-i ispitească pe cei ce vor veni. Şi mulţi vor cădea în ispită, căci Cel Negru îşi va împlini întotdeauna făgăduinţele dacă i se dă plata cuvenită. Du-te acum şi caută să-ţi ţii făgăduinţa. Lasă povestea urmaşilor ca să ştie cu ce au de-a face şi cum pot scăpa din capcană."
Sira se trezi dimineaţa şi mai întîi crezu că totul a fost doar un vis. Un coşmar alungat de lumina zilei. Oroles, ce dormea liniştit lîngă ea, îi întări această credinţă. Dar, cînd dădu velinţa deoparte, văzu că ţine strîns în mînă un smoc de păr de lup alb ca neaua.

Timpul trecu şi Oroles ajunse cel mai cunoscut stăpînitor al locurilor. Învinsese şi luase în stăpînire toate triburile de primprejur. Era temut şi respectat şi mulţi i se supuseseră de bunăvoie ca să nu fie trecuţi prin foc şi sabie. Adusese cu el un nou zeu care era foarte pe placul bărbaţilor. Acestui zeu i se aduceau sacrificii dintre băieţii în pragul bărbăţiei şi multe mame şi-au plîns pruncii ucişi chiar înainte să ştie ce-i viaţa. Dar era un zeu puternic. Dovadă Oroles, căruia nimic nu-i putea sta împotrivă. Kadaon, Lupul – era numele zeului. Iar supuşii lui se numeau pe ei înşişi lupi şi de multe ori se purtau ca atare.
Dar Oroles muri singur şi fără urmaşi care să-i ducă mai departe numele. Sira îl părăsise încă înainte ca el să guste faima iar alte femei cu care trăise îi născuseră doar fete.
Sira s-a retras într-un templu închinat zeiţei Bendis, departe de satul şi de neamul ei. Dar, la vreo douăzeci de ani de la plecarea ei, a venit în sat o femeie. A spus că e fiica Sirei – pesemne că era însărcinată cînd plecase – şi le-a spus femeilor o poveste. Le-a povestit cum s-a născut zeul-lup, Kadaon cel Negru. Căci aşa îl numeau femeile în taină, văzîndu-şi pruncii măcelăriţi în numele lui. Din povestea femeii şi-au dat seama că – fără să ştie –

îi spuneau pe nume. Le-a mai lăsat acea femeie o brăţară împletită din păr de lup alb şi le-a spus şi taina locului din pădure. Apoi a plecat şi nimeni n-a mai auzit nimic de ea. Însă povestea a dăinuit şi preoteasa zeiţei a primit privilegiul de a purta brăţara – avînd ea îndatorirea să o dea mai departe laolaltă cu povestea.